

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩ.
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΜΕΛΟΥΣΤΗΣ ΑΝ. ΚΑΦΟΥΡΤΗΣ ΚΟΝΙΣΤΑΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΞΗΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1957

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ

Στις 17 Νοεμβρίου, εκατόν δέκα από τους πιο γνωστούς συγγραφείς, καλλιτέχνες και διανοούμενους της Ούγγαρίας, συνέταξαν την παρακάτω διακήρυξη, στην οποία δηλώνουν ότι ταυτίζονται απόλυτα με τους συμπατριώτες τους ήρωες του απελευθερωτικού αγώνα.

«Κάνουμε έντονη διαμαρτυρία για τις ενέργειες των Ρώσων: Πάψτε να έκτοπιζετε τους άνδρες και τους νέους μας. Απαιτούμε να επιστρέψουν όσοι έχουν ήδη έκτοπισθει.

Δηλώνουμε ότι είμαστε αλληλέγγυοι του έγκλήματος για το οποίο τους κατηγορούν· κι εμείς επίσης είμαστε μαχητάι της ελευθερίας και της ουγγρικής ανεξαρτησίας.

Με μία ελεύθερη και ισχυρή Ούγγαρία, ή Σοβιετική Ένωση θα μπορούσε να έχει σχέσεις φιλικές με μία υπόδουλη, κατεχόμενη Ούγγαρία, ποτέ.

Δέν θέλουμε την επαναφορά του παλιού κοινωνικού συστήματος. Δέ θέλουμε ούτε θα άνεχθοῦμε μιάν άντεπανάσταση. Θά έχουμε τή δύναμη να υπερασπίσουμε

το καθεστώς των άγροτών και των έργατών, γιατί μ' αυτούς και γι' αυτούς θέλουμε να ζήσουμε στο μέλλον».

Ή διακήρυξη καταλήγει :

«Με πλήρη συνείδηση ότι ή υπόθεσή μας είναι δίκαιη, κάνουμε έκκληση στους συγγραφείς, καλλιτέχνες και διανοούμενους της Σοβιετικής Ρωσίας και όλόκληρου του κόσμου».

Άνάμεσα στις εκατόν δέκα ύπογραφές υπάρχουν τά όνόματα των πιο διασήμων Ούγγρων συγγραφέων, μουσικών, καλλιτεχνών, όπως του μουσικού Zoltan Kodaly, του Peter Veres, Προέδρου της Ένώσεως συγγραφέων, του ποιητή Geza Keres, Γεν. Γραμματέα της Λέσχης Pen της Ούγγαρίας, των μυθιστοριογράφων Louis Kassak, Kolozsvari Grandpierre, Ladislas Nemeth, Tibor Dery, του δραματουργού Jules Hay, του δοκιμιογράφου Paul Ignofus, του ποιητή Gyula Ilves, του γλύπτη André Beck, του διευθυντή ορχήστρας Janos Ferencsik, του αρχιτέκτονα Georges Janossy, της τραγουδίστριας Judith Sandor και πολυάριθμων άκαδημαϊκών και καθηγητών του Πανεπιστημίου της Βουδαπέστης.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΕΛΒΕΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ ΟΥΓΓΡΟΥΣ

«Δυστυχημένα αδέρφια μας, αλλοίμονο, δέν μπορούμε πιά να σας βοηθήσουμε. Μονάχα ή σκέψη μας μπορεί να τρέξει κοντά σας. Ό ρωσικός στρατός άπλωσε ανάμεσα μας σαν παραπέτασμα, φωτιά κι άτσάλι, τάνκς και κανόνια.

Τό μόνο που μπορούμε πιά να κάνουμε, είναι να στιγματίσουμε τή βία που σας επιβάλλουν.

Είμαστε υπερήφανοι για σας. Ξέρουμε ότι έσείς πρώτοι δώσατε τό σύνθημα για τή μάχη της ελευθερίας. Έσείς πρώτοι, με κίνδυνο της ζωής σας, διακηρύξατε τήν άποστροφή σας για τό έγκλημα και τή βία. Έσείς πρώτοι έπικαλεσθήκατε τή

συνείδηση και τό μεγαλείο του Έθνους.

Γιά μιá στιγμή, με άκράτητη χαρά, πιστέψαμε ότι τό θάρρος και ή τόλμη σας θ' άνταμειβόταν.

Άλλά και πάλι ή βία σας συντρίβει. Και πάλι ή φρίκη άπλώνεται στη χώρα σας, που μόνο για μιá στιγμή άνάσανε. Και πάλι είστε αίχμάλωτοι.

Ή συνείδησή μας επαναστατεί κατά της τυραννίας που σας επιβάλλουν. Άδύναμοι να σας βοηθήσουμε, μόνο να σας ευχαριστήσουμε μπορούμε, για τό παράδειγμα που δώσατε στον κόσμο. Όχι, αυτό που κάνατε δε θα χαθεί.»

ΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ ΡΩΣΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ἡ Ούγγαρία στενάζει, ξεσκίζεται ἀπ' τὸν πόνο. Δὲν εἶναι πιά παρὰ μονάχα τουφεκισμοί, ἀγχόνες, ἀγωνία καὶ αἷμα. Νέοι καὶ γέροι, ἐργάτες καὶ φοιτητές, γυναῖκες καὶ παιδιά, ὀρθώνονται σὲ μιὰν ὑπέρτατη προσπάθεια γιὰ νὰ πέσουν σὲ λίγο. Ριγοῦμε στὴ σκέψη ὅτι μερικοὶ ταυτίζονται τοὺς εἰσβολεῖς μὲ τὴ Ρωσία. Πόσο πικρὴ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ διαπίστωση ὅτι οἱ δῆμιοι ποὺ ντροπιάζουν σήμερα τοὺς Ρώσους μιλοῦν τὴ γλῶσσα μᾶς καὶ ὅτι προέρχονται ἀπ' τὴ χώρα ποὺ γέννησε τὸν Πούσκιν, τὸν Τολστόϊ καὶ τὸν Ντοστογιέφσκη.

Μιὰ κραυγὴ βαθειὰ καὶ ὀδυνηρὴ ξεσκίζει τὸ στήθος μᾶς γιὰ τὸ δράμα τῆς Ούγγαρίας. Ἡ τραγωδία τῆς εἶναι καὶ δική μας, δική μας καὶ ἡ ἀγωνία τῆς.

Ἐνοχος εἶναι ὁ κομμουνισμὸς καὶ ὄχι ὁ ρωσικὸς λαός.

Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ διακηρύττει ὁ Σύνδεσμος Ρώσων συγγραφέων καὶ δημοσιογράφων, προσθέτοντας τὴ φωνή του στὴν παγκόσμια ἀγανάκτηση.

Ὁ Πρόεδρος
B. K. ZAITSEV

Μεταφρ. Κ. Μ. ΠΟΖ.

Τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς ἀνακατεύονται μὲ τὰ δάκρυα τῆς λύπης στὰ πρόσωπα τῶν Ούγγρων αὐτῶν, ποὺ κατόρθωσαν νὰ διαφύγουν στὴν Αὐστρία παρὰ τὴν ὀλοένα ἀύξανόμενη πίεση τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ νὰ τοὺς σταματήσει. Χαίρονται γιὰ τὴν ἐξέφυγαν πιά ἀπ' τὴν ἀνυπόφορη τυραννία, λυποῦνται γιὰ τὴν ἀφήσαν πίσω τὸ σπίτι τους, ὅτι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν, ἀγαπημένα πρόσωπα. Ὁ Ούγγρος αὐτὸς πρόσφυγας παίρνει τὸ πρῶτο του γεῦμα ἐλεύθερος σ' ἓνα σχολεῖο στὸ Klingenthal τῆς Αὐστρίας.